

ταρτισμὸν συνεχοῦς κειμένον, ὑποστηριζόμενος ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων Λεστούνῃ καὶ Πελαγίδου, ἐπὶ τῇ βάσει χειρογράφου τῆς Βούδας-Πέστης ὁ C. Salemann, Noch einmal die seldschukischen Verse, ἐν Bulletin de l'academie impériale des sciences de St Pétersbourg 34 (1892) 359-365 (= Mélanges asiatiques 10. 239-245). — Τέλος ἔξεδ. τοὺς στίχους κατὰ χειρόγρ. τοῦ Ὁξφορδ μετ' ἔκτενων σχολίων καὶ ἀγγίνου ἐρμηνείας λέξεων μὴ κατανοηθεισῶν πρότερον ἢ κακῶς ἐρμηνευθεισῶν ὁ Gustav Meyer, Die griechischen Verse im Rabâbnâma, ἐν Βυζαντ. Δελ. 4 (1895) 401-411.

2 Κατὰ τὸ ἕφος καὶ τὴν φράσιν τοὺς στίχους τούτους ἐνθυμίζουσιν οἱ χωλαίνοντες στίχοι τοῦ κώδικος ἀθωνικοῦ 3303 τοῦ 15' αἰ. φύλλῳ 207^v, τῶν ὁποίων δεῖγμα παρέχει ὁ Σπ. Λάμπρος ἐν Catalogue of the greek mss on Mount Athos 1 (1895) 304.

340. Λόγος παρηγορητικὸς περὶ εὐτυχίας καὶ δυστυχίας (776 ἀνομοιοκατάληκτοι πολιτικοὶ στίχοι). Τὸ ἀνώνυμον ποιημάτιον συγγενεῦει πρὸς τὸ ἀλληγορικὸν καὶ ἠθικὸν ἔπος τοῦ Μελιτηνιώτου. Ὁ ποιητὴς διηγεῖται τὴν τύχην νέου ἀτυχοῦς. Ὑπὸ τῆς δυστυχίας καταδιωκόμενος, ἐγκαταλείπει τὴν πατρίδα του, ἵνα ἐν τῷ κάστρῳ τῆς Δυστυχίας μάθῃ, τίς εἶνε αὕτη καὶ πῶς ταλαιπωρῆ τοὺς ἀνθρώπους. Μετὰ ἑξάμηνον ὁδοιπορίαν συναντᾷ νέον ἄνδρα, ἐρυθρὸν περιβόλαιον φέροντα, τὸν Χρόνον, ὅστις ἀνὰ χεῖρας φέρει τὸ βιβλίον τοῦ εὐτυχοῦς καὶ δυστυχοῦς. Ὑπ' αὐτοῦ ἐνθαρρύνεται νὰ ἀναζητήσῃ τὴν Εὐτυχίαν. Ἔρχεται εἰς τὸ κάστρον τοῦ Χρόνου, ὅπερ περιγράφεται ὀλίγον κατ' ὀλίγον ὅπως τὰ διάφορα κάστρα τῶν μυθιστοριῶν (ἴδε §§ 377-379), λαμβάνει συστατικὴν ἐπιστολὴν πρὸς τὴν Δυστυχίαν, ἣτις διαγράφει τὸ ὄνομά του ἐκ τοῦ καταλόγου τῆς καὶ εἰσέρχεται τέλος εἰς τὴν εὐνοίαν τῆς ἀδελφῆς τῆς Εὐτυχίας. Ἀπ' εὐθείας πηγὴ τῆς ἀφηγήσεως ταύτης δὲν εἶνε γνωστὴ· ἀλλὰ τὴν βάσιν ἀποτελεῖ προδήλως, ὡς παρατηρεῖ ὁ Ε. Κούν, ἀρχαιότερόν τι ἑλληνικὸν κείμενον τοῦ γνωστοῦ εἰς τὰς ἀνατολικὰς γλώσσας, τὰς δυτικὰς καὶ τὴν σλαυικὴν παραμυθίου περὶ τῆς πρὸς τὴν τύχην ὁδοιπορίας.

